

"Ceride-i Seyyare, Ebu Lâşey, İbnüzzaman, Ehu'l-Acâib, İbn-u Ammil-Garâib Said Nursî." Bu kavramları izah eder misiniz?

"Ceride-i Seyyare, Ebu Lâşey, İbnüzzaman, Ehu'l-Acâib, İbn-u Ammil-Garâib, Said Nursî Bediüzzaman."(1)

Üstadımız bunları bir tarif edici imza olarak kullanıyordu. Bu imzalar da O'nun hayat tarzını yansıtıyordu.

Ceride-i Seyyare: Yürüyen gazete demektir ki, Üstad Hazretleri Doğu'daki aşiretleri dolaşarak aydınlattığı için bu unvanı alıyor. Bir cihetle gazetelerin ulaşamadığı sarp dağlardaki aşiretleri, Üstad Hazretleri fikirleri ile aydınlatıp, gazete görevi görmüş.

Ebu Laşey: "Hiçlik ve yokluğun babası" demek olup, Risale-i Nur mesleğinin en önemli iki esası olan **acz** ve **fakr** mesleğine işaret ediyor. Üstad Hazretleri kendi nefesine hiçbir şeref ve makam vermiyor, kendini hiç ve yok kabul ediyor.

İbnüzzaman: Zamanın oğlu demektir. Yani bu zamanın hüküm ve şartlarının meydana çıkardığı bir alim bir müceddid demektir. Evet, her alim ve müceddid kendi zaman ve döneminin evladı ve oğlu hükmündedir ve o zaman neyi iktiza ediyor ise ona mutabık eserler ve fikirler üretirler, Risale-i Nurlar gibi.

Ehu'l-Acaib: Farklı ve acaip birisi olduğu için, daima ilgi çeken ilgi odağı olan birisi demektir ki, Üstad Hazretlerinin hayatına bakıldığında bu ismin ne kadar manidar olduğu anlaşılır. İlimiyle, kıyafetleriyle, yaşam şekli ile her daim toplum içinde acaip birisi olarak algılanmıştır.

İbn-u Ammil-Garâib: Garip şeylerin amcası oğluyum demektir. Yani şaşılacak şey nerdeyse, bir akrabılığı vardı onunla Üstad Hazretlerinin. Ya da gariplikle akrabayım demeye getiriyordu. Zira elbisesi garip, yediği garip, içtiği garip, yattığı garip, maddiyattan çok uzak, çok sade bir hayatı vardı ve bu tarz, insanlara garip geliyordu.

(1) bk. [Münazarat, Zindan-ı atalete düştüğümüzün sebebi nedir?](#)